

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על ידי
צעירי אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונב

יש חדש

כולנו לתהלוכות

ברחבי הארץ נשלמות ההכנות לתהלוכות הילדים המסורתיות של ל"ג בעומר. מאות אלפי הילדים שישתתפו בתהלוכות יחזרו לבתיהם ובידם ספרון קודש חדש, שיצא לאור לקראת התהלוכות. השנה ראו אור שני ספרונים חדשים של סיפורי צדיקים. האחד מלב אל לב, שיחולק למגזר הכללי, והשני אורח בשבת, שיחולק בתהלוכות שיתקיימו במגזר החרדי. הסיפורים בספרונים נושאים עמם ערכים של אמונת צדיקים ואהבת ישראל.

פעילות במירון

ההילולא המרכזית של ל"ג בעומר תהיה במירון, ליד ציון רשב"י. הרב הראשי לישראל, הרב שלמה עמאר, ידליק את המדורה בשעה 1:30 בלילה. בית חב"ד במירון יפעיל אוהל מיוחד לזיכוי יהודים בהנחת תפילין, לצד מכירת ספרי חסידות במחירים מוזלים. את האוהל יאיישו כל היממה תלמידי ישיבת תומכי תמימים בכפר חב"ד. כמו כן יוצב במקום מרקע ענק, ועליו יוקרנו כל היממה התועודיות ומראות קודש של הרבי מליובאוויטש.

שבת עם חב"ד

ארגון אשנב לחב"ד עורך בשבת הבאה, י"ט כ"ב באייר, שבת למקורבים בכפר חב"ד, שתעסוק בנושא: לגלות את הזוהר שבך. פרטים והרשמה בטל' 050-2517770.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:37	8:17	7:36	7:21
8:42	9:23	8:31	8:21

פרקי אבות: פרק ג

289 בתי חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

נערכים ל'הפגנה החברותית'

קשה שלא להתרגש לנוכח המחזה החוזר ונשנה בכל שנה ושנה. בכל עיר ויישוב מתכנסים יחדיו אלפי ילדים והורים, למפגן שכליכולו קריאה לאהבת ישראל

ילדים בתהלוכות במודיעין עילית ובגני אביב. אחדות ישראל אמיתית

תפוצות ישראל, והמוני ילדים, מכל חוג, עדה, זרם ואורח חיים, משתתפים בהן.

להשבת אויב

בימים האלה מרחף בחלל האיום האיראני, ומקבלי ההחלטות נדרשים להכריע הכרעות קשות וגורליות. זה הזמן להשתמש בכוחם המיוחד של ילדי ישראל, שיש בו יכולת מיוחדת לסייע לעם ישראל דווקא בשעת צרה.

בימי גזרת המון, כאשר ריחפה סכנת כליה על עם ישראל, הפעיל מרדכי את 'הנשק הסודי' הזה. הוא כינס עשרים ושניים אלף ילדים ולמד איתם תורה. דוד המלך אומר: "מפי עוללים ויונקים ייסדת עוז... להשבת אויב ומתנקם". על ידי תורתם ותפילתם של ילדי ישראל - ניתן 'עוז' לעם ישראל, ובכוחו 'להשבת אויב ומתנקם'.

את העוצמה הרוחנית הזאת יש לרכז ביום הסגולה ל"ג בעומר. זה יום זכאי, שבו זכותם של רבי עקיבא ורבי שמעון בר יוחאי מגנה על עם ישראל. זה יום שבו קל יותר להשיג ישועות ולהביא את התפילות לפני כיסא הכבוד.

השנה חייבים לעשות מאמץ מיוחד שכל ילדי ישראל ישתתפו בתהלוכות ל"ג בעומר, ויתאחדו יחדיו בתפילה ובמתן צדקה. מובטחים אנו שזכותו של רשב"י תעמוד לנו לפטור את העולם כולו מן הדין ולהביא לכולנו ישועה והצלה, עד הישועה האמיתית עלי ידי משיח צדקנו.

מערכות התקשורת בישראל נתונות עכשיו בפעילות קדחתנית לקראת יום חמישי הבא, ל"ג בעומר. צוותי שידור ימוקמו בעשרות נקודות ברחבי הארץ וישדרו שידורים חיים מתוך המפגנים המרהיבים, שבהם יתכנסו מאות אלפי ילדים ובפיהם קריאה אחת: אחדות!

הכתב מנתניה ידווח על עשרת אלפים ילדים המכונסים יחדיו, והכתב מירושלים יתאר בהתפעלות את כיכר השבת המלאה ידידיחמד, היושבים בסדר מופתי ומקשיבים לדברי תורה. "גם באילת צועדים

מאות ילדים בחוצות העיר, ובידיהם שלטים הקוראים לאהבת ישראל", יישמע הדיווח מאילת. וניידת השידור מקריית מלאכי תספר על המגוון הרחב של הצועדים, ועל המוצגים המושקעים הנעים בראש התהלוכה.

המחיצות נופלות

טוב, זה כנראה לא יקרה, כי כאן לא מדובר ב'מחאה חברתית' אלא ב'הפגנה חברותית'. זוכרים איך בקיץ שעבר נפרסה התקשורת בכל מוקדי ההפגנות ברחבי הארץ ודיווחה משם בהתרגשות ובהתפעמות? לו היו צוותי השידור נפרסים בל"ג בעומר במוקדי התהלוכות, הייתה להם סיבה מוצדקת הרבה יותר להתפעמות.

ובאמת, קשה שלא להתרגש לנוכח המחזה החוזר ונשנה בכל שנה ושנה בל"ג בעומר. בכל עיר ויישוב מתכנסים יחדיו אלפי ילדים והורים, למפגן שכליכולו קריאה לאהבת ישראל. פתאום נופלות כל המחיצות המלאכותיות. ילדים דתיים ושאינם דתיים צועדים יחדיו, קוראים פסוקים מהתורה ומאמרי חז"ל, ושומחים בשמחתו של רבי שמעון בר יוחאי.

זכה רבי שמעון בר יוחאי שדווקא יום ההילולא שלו - ל"ג בעומר - נעשה בפועל ליום שמצליח לאחד מאות אלפי ילדי ישראל סביב ערכי הנצח שלנו. זכה הרבי מליובאוויטש, שקריאתו לקיים בל"ג בעומר תהלוכות של ילדים, נתקבלה בכל

הזכות באה מלמעלה

להתעלות לדרגות העליונות ביותר, ועם זה לשוב אל התכלית של בירור העולם הזה. לכן הוא נעשה בסיס התורה שבעליה ש"כולהו אליבא דרבי עקיבא".

מותר להשתוקק

אבל ההבדל העיקרי הוא בין מה שהאדם עושה מצד עצמו ובין מה שמזמנים לו מלמעלה. עבודת האדם מצד עצמו צריכה להיות בשאיפה למלא את התפקיד שהוטל עליו כאן בעולם הזה, אך הוא יכול להשתוקק שיזמנו לו מלמעלה מצב של עלייה בבחינת מסירות־נפש.

זה מה שאמר רבי עקיבא: "כל ימי הייתי מצטער... מתי יבוא לידי ואקיימנו". הוא לא חשב לעשות זאת מעצמו, אלא השתוקק שהדבר יבוא לידי מלמעלה, וכאשר זכה לכך - שמח על הזכות שניתנה לו להתעלות לדרגת הדבקות העצומה שעליה מסירות־נפש על קידוש השם.

(תורת מנחם כרך לט, עמ' 396)

על-פי זה מתעוררת שאלה על רבי עקיבא. הגמרא מספרת שכאשר הרומאים הוציאו אותו להורג אמר: "כל ימי הייתי מצטער... מתי יבוא לידי ואקיימנו". כלומר, הוא הצטער כל ימיו על שאין באפשרותו להשיג את המעלה הגדולה של מסירות־נפש על קידוש השם, ועכשיו הוא שמח שזכה לכך. ולכאורה על מה השמחה, בשעה שרצון ה' הוא שהאדם יחיה בעולם הזה ולא ימות?

נכנס ויצא בשלום

לכאורה היה אפשר לתרץ שרבי עקיבא היה מאותם יחידים סגולה שעמדו בדרגה רוחנית גבוהה ביותר, שהיה מותר להם להינתק מענייני העולם הזה. למשל, בן־עזאי, שמסר את עצמו לחלוטין לתורה, עד שנמנע מלשאת אישה ומלהוליד בנים (אף־על־פי שזו מצווה מהתורה). בני־אדם בדרגתו רשאים להתנהג כך, ואם־כן, אולי גם רבי עקיבא היה מאותם יחידים סגולה.

אולם למעשה מצאנו שרבי עקיבא ייצג קו הפוך מזה של בן־עזאי, ועליו נאמר "נכנס בשלום ויצא בשלום". כלומר, הוא ידע

לאחר מותם של בני אהרון, נדב ואביהוא, ניחם משה רבנו את אהרון אחיו ואמר: "ידוע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני וממך".

ואכן, מוסבר בתורת החסידות שמותם של בני אהרון נבע מצימאון־יתר של נפשם אל הקב"ה, עד שנשמתם פרחה מגופם. הם היו מלאים אהבה עזה ביותר אל הקב"ה, וכלתה נפשם לצאת ממגבלות הגוף ולהתאחד עם האיין־סוף האלוקי, ועקב זאת מתו. על כך אמר משה לאהרון: "עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני וממך".

צערו של רבי עקיבא

עם זה, התנהגות כזאת נחשבת חטא, משום שהאדם נשלח אל העולם הזה דווקא כדי לבררו ולזככו. אמנם צריך להיות בו צימאון עצום אל הקדושה, אך עליו לדעת את הגבול ולהימנע ממצב של יציאת הנפש, משום שמוטלת עליו חובה למלא את רצון הקב"ה ולחיות בעולם הזה הגשמי, כדי לעסוק כאן בתורה ובמצוות.

אמרת השבוע

"מה הבאת"

כאשר רבי הילל ליכטנשטיין מקולומיי היה אברך צעיר, נתן לו חותנו סכום כסף ושלח אותו עם כמה סוחרים לפרשבורג, כדי שיעסק במסחר. בבואם לשם יצאו השכם בבוקר אל השוק, ואילו הוא החל להתכונן לתפילה והתפלל באריכות. כשסיים להתפלל הודיעו לו הסוחרים שכבר הגיע הזמן לחזור...

בשובו אל ביתו התגודדו סביבו ילדיו ושאלו: "אבא, מה הבאת?". בשומעו זאת, התעלף. בניביתו נבהלו וסברו שאולי גנבו את כל רכושו.

כשהתעורר מעלפוניו אמר: "נסעתי לזמן קצר לעיר אחרת, ומיד בשובי שואלים אותי 'מה הבאת?'. חשבתי בליבי, מה ישאלו למעלה בשובי מהנסיעה הארוכה אל העולם הזה, ומה אענה אז?".

פתגם חסידי

"כשהייתי בארץ־הקודש שמעתי אנשים אומרים: 'הייתי כבר אצל רשב"י, עכשיו אני הולך אל רבי אלעזר'. אם אומרים זאת בתמימות - זהו עניין ההשתטחות" (אדמ"ר הרי"צ מליובאוויטש)

פסח שני | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

כשיתחננו תבוא הגאולה

כשם שבני־ישראל הצליחו לחדש את מצוות פסח שני, על-ידי שהתחננו וביקשו "למה ניגרע", כך ברגע שבני־ישראל יתחננו ויבקשו בכל ליבם שתבוא הגאולה, יזכו לראותה מיד.

(רבי שלמה הכהן מרדומסק)

קשה בדרך

"והאיש אשר הוא טהור ובדרך לא היה" (במדבר ט"ג). איזה איש יכול להחזיק את עצמו בטהרה בעבודת ה', בלימוד התורה ובקיום המצוות? מי ש"בדרך לא היה", שכן בשעה שהאדם מיטלטל בדרכים קשה להיות ירא ושלם כמו בבית.

(החזנה מלובלין)

טענת בעלי־העסק

פסח, מלשון דילוג וקפיצה, מורה על עבודתם של 'יושבי אוהל', שהם למעלה מהעולם. לעומתם, יהודים בעלי־עסק, השרויים בתוך ענייני העולם, טוענים: "למה ניגרע?!", מדוע נבצר מאיתנו לשבת יומם ולילה באוהלה של תורה. התשובה היא שדווקא ליהודים האלה ניתן פסח שני, כלומר דרגה נעלית עוד יותר, כי הם מסוגלים לגלות אלוקות בתוך העולם הגשמי ולעשות אותו דירה לקב"ה.

(הרבי מליובאוויטש)

לעולם לא מאוחר

"איש־איש כי יהיה טמא לנפש, או בדרך רחוקה לכם, או לדורותיכם, ועשה פסח לה" (במדבר ט"ז). פסח שני מלמד כי לעולם לא מאוחר מדי; תמיד אפשר לתקן. אף מי שהוא טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם זה "לכם" - כלומר מרצונו שלו, בידו לתקן זאת.

(היום־יום)

תענוגות העולם

אם יהודי נכשל בחטא וטימא את נפשו, או שהוא "בדרך רחוקה" - שהתרחק מדרך הישר, הסיבה היא "לכם" - התמסרותו לתענוגות העולם. עליו להתוודות לפני ה' על חטאיו - "פסח" מלשון פה־סח - ולשוב בתשובה שלמה.

(אור תורה)

עבודת בעלי־התשובה

"פסח שני, חמץ ומצה עמו בבית" (רש"י). פסח ראשון רומז לעבודת הצדיקים, ולכן החמץ אסור בכל יראה ובל ימצא, כי הצדיק אינו מתעסק כלל עם הרע, אלא דוחה ומרחיק אותו; אבל פסח שני, שנועד לתקן חסרון מסויים, רומז לעבודת התשובה, ולכן "חמץ ומצה עמו בבית", כי בכוחו של בעל־תשובה להפוך גם את החמץ, המסמל את הרע, לטוב, בבחינת "זדונות נעשו לו כזכויות" (יומא פו).

(לקוטי שיחות)

מסר משמים

הסיפור מתחיל בשעה שהרב אליהו (אלי) ונחוצקר, מנהל הישיבה התיכונית בקריית־אטא, היה ילד בכיתה ו. המורה שלו סיפר לתלמידים סיפור שזיעזע אותם. זה היה סיפור מרטיט שהתהלך בימים ההם בציבור.

באותה שנה, בל"ג בעומר, אירעה תאונת־דרכים מחורידה בכביש העולה למירון. משאית, שהסיעה את תלמידי ישיבת פרשבורג אל הילולת רבי שמעון בר־יוחאי, התהפכה. כמה מבחורי הישיבה נהרגו, והאחרים נפצעו, מקצתם קשה מאוד.

חברים ובני משפחה לא חדלו מלפקוד את מיטת חוליו של אחד הבחורים הפצועים. מצבו נחשב אנוש. הוא שכב במחלקת טיפול נמרץ, מחוסר הכרה. חבריו עשו משמרות להיות עמו, ובד"בד ארגנו קבוצות של אומרי תהילים לרפואתו.

בוקר אחד התעורר הבחור הפצוע. שמחתם של הוריו ושל חבריו הייתה גדולה, וכולם היו מלאי הודיה ושבח לקב"ה. הרופאים ובני המשפחה ניסו לדובבו ולשוחח עמו, אולם הבחור לא הגיב מיד. נדמה היה שהתעורר מחלום עמוק ועדיין היה נתון לרישומו.

עבר זמן־מה עד שפתח הפצוע את פיו. הוא אמר שחשוב לו מאוד לספר דבר־מה, אך קודם לכן הוא רוצה לשמוע מה שלום חבריו. אחרי התלבטויות רבות סופר לו בזהירות על תוצאותיה הקשות של התאונה, ועל פטירתם של חבריו הטובים.

דמעות זלגו מעיניו וחנקו את גרונו. לבסוף התגבר והחל לספר:

בשעה ששכב מחוסר הכרה ראה את אחד הנספים בתאונה, חברו הטוב בישיבה, שעמו למד 'חברותא' בקביעות. היה ברור לו שהלה נהרג, שכן הוא, הבחור הפצוע, שאל אותו: "היכן אתה שם, למעלה?"

הבחור הנפטר השיב כי הוא נמצא במחיצתו של רש"י. לתמיהת הפצוע במה זכה לכך, ענה הנפטר כי הקפיד מאוד לקרוא בכל שבוע את הפרשה, שניים מקרא ואחד תרגום ואחד רש"י, היינו עם פירוש רש"י על כל הפרשה.

"באתי לבשר לך", המשיך הנפטר, "כי אתה תחלים ותצא בריא מהפציעה הקשה, אולם זאת בתנאי..."

"מה התנאי?", שאל הפצוע בחזונו,

והנפטר ענה: "אם תקבל עליך לפרסם ברבים מכאן ולהבא את חשיבות הקריאה של שניים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י של הפרשה כולה".

"מובן שהסכמתי, ואז התעוררתי", סיים הפצוע את דבריו הפלאיים באוזני הנוכחים המשתוממים.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

פתיחת ההתגלות

רבי שמעון בר־יוחאי פתח את שלב ההתגלות של פנימיות התורה, ויש קשר הדוק בין גילוי זה לבין הגאולה. בספר הזוהר ('רעיא מהימנא' פרשת נשא, חלק ג, עמ' קכד, נאמר: "בגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" (=בזכות שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים, שהוא ספר הזוהר, יצאו עמו מהגלות ברחמים). ואכן, לימוד פנימיות התורה נחשב אחד האמצעים החשובים לזירוז הגאולה וההכנה לקראתה.

הקשר בין גילוי פנימיות התורה לבין הגאולה אינו בבחינת 'סגולה', כעין פעולה 'שמימית' נסתרת. כאשר מבינים את מהותה של הגאולה, ברור שהקשר בינה לבין גילוי הנסתר ישיר בתכלית. הגאולה היא המשך ישיר לגילוי פנימיות התורה, והיא משלימה תהליך זה במלוא העוצמה.

ההסתר יוסר

מהותה האמיתית של הגאולה היא – ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" (ישעיה מה). וכן: "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (שם יא, ט). זו בעצם הגאולה – גילוי האמת האמיתית והפנימית של כל דבר. יוסר סופית ההעלם וההסתר שמכסה כיום את האמת, והיא תיראה בגלוי בעיני בשר.

כל השינויים שיתחוללו בעולם בימות המשיח יהיו תוצאה טבעית ומתחייבת מגילוי האמת. כאשר הכול יראו בעיניהם שהקב"ה הוא המהות האמיתית של כל המציאות, ממילא "לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (כלשון הרמב"ם בסיום ספרו). כאשר כל הגויים יראו בגלוי שהיהודים הם "כוהני ה'" ו"משרתי אלוֹקינו" (ישעיה סא, ו) – מובן שלא יפגעו בהם לרעה, ולהפך, ישתוקקו לסייע לעם ישראל. כשכל אדם יראה את האמת, שהזולת אינו חי על חשבונו וכי שלמותו של הזולת היא גם שלמותו שלו – מובן שלא יהיו מלחמות ושנאות ולא קנאה ותחרות. כל אלה תוצאה מתבקשת מגילוי האמת.

העולם מתכונן

הכנת העולם לקראת הגאולה החלה עם התגלות פנימיות התורה, על־ידי רבי שמעון בר־יוחאי, מחבר ספר הזוהר. הוא פתח את ה'צנינו' של פנימיות התורה, וממנו מתחיל תהליך הגילוי של אור הנסתר, שיגיע לשיאו בזמן הגאולה.

אלא שבימי רבי שמעון בר־יוחאי עדיין לא היה העולם בשל לגילוי אמת זו. לכן הגילוי היה מוגבל ביותר – לחוג מצומצם של אישים בעלי שיעור־קומה מיוחד. אולם ספר הזוהר עצמו מנבא (בראשית קיח, א) שכאשר יתקרבו ימות המשיח תתגלה חכמת הנסתר בהיקף רחב, עד שאפילו ילדים קטנים ידעו סודות כמוסים.

תהליך זה היה הדרגתי. בתחילה הייתה פנימיות התורה ידועה ליחיד־סגולה בלבד. אחר־כך, כשהחלו להתקרב ימות המשיח, בא האריז"ל והחל להפיץ את תורת הנסתר במידה רחבה יחסית, ואמר שכבר "מתור ומצווה לגלות זאת החכמה". אולם עדיין נשארו הדברים נחלתו של חוג מצומצם.

אחר־כך, כאשר הגיע 'חצות' של האלף השישי והחל להתנוצץ אור הגאולה, הגיע גם הזמן לגלות את פנימיות התורה בהיקף רחב יותר. אז פתח הבעש"ט את אור הנסתר לכל העם, ואפשר לכל יהודי לטעום מהאור הגנוז של הגאולה, ובכך להתכונן בפועל ממש לגאולה המתקרבת. הבעש"ט גם גילה שהפצת החסידות קשורה ישיר לגאולה, כפי שאמר המלך המשיח לבעש"ט, שהוא יבוא "לכשיפוצו מעיינותיך – מעיינות החסידות – חוצה".

ועכשיו, כאשר מעיינות החסידות כבר נפוצו בכל רחבי תבל, ודאי שכבר העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלמה.

ואף מקומות הלינה המאולתרים, היו תפוסים עד אפס מקום.

בצהרי יום שישי, בשעה מאוחרת, באה למירון מירושלים קבוצה מתלמידי ישיבת פרשבורג, והם חיפשו מקום להתאכסן בו. כל מאמציהם למצוא מקום מסודר עלו בתוהו, והאורחים ניסו לדפוק על דלתות התושבים במושב מירון, בתקווה שמישהו מהם יסכים לארח אותם.

רצתה ההשגחה והם התדפקו על דלת ביתו של הרב אליהו ונחוצקר, שהוא גם בעל משק במושב מירון. התלמידים, ובראשם מבוגר אחראי, פנו בתחינה אל בעל־הבית שיכניסם אל ביתו למשך השבת. "אין לנו ברירה", חזרו ואמרו, "לחזור לירושלים כבר לא נוכל בשעה כזאת".

כדרכם של בני אברהם אבינו, קיימה בהם משפחת ונחוצקר הכנסת אורחים מלאה, על־אף גורם ההפתעה. הקבוצה זכתה ליהנות מסעודות שבת ומלינה נוחה ביד רחבה.

במוצאי שבת התארגנה הקבוצה לעלות אל ציונו של רשב"י, אולם אז גילו כי אין בידם שמן בעבור ההדלקה על הציון. הם שאלו את בעל־הבית אם יוכל לתת להם שמן. האיש בדק ומצא ליטר אחד בלבד של שמן, ואותו נתן בידיהם.

האורחים הודו לו על הנדיבות ועל האירוח. הם פנו לצאת מן הבית, ופתאום נזכר הרב ונחוצקר כי לפני שנים קיבל מכל ובו שמונה־עשר ליטר שמן מאחד מערביי הסביבה, ומאז המכל שוכן במחסן כאבן שאין לה הופכים. מיד רץ להביא את הפח מהמחסן ומיהר למסור אותו להם.

השתדלותו ורצונו הטוב הרשימו מאוד את חברי הקבוצה, ושוב הודו לו על הכול ובמיוחד על המחווה האחרונה. כשנפרדו שאל הרב ונחוצקר את האיש המבוגר מאיזו ישיבה באו. "מישיבת פרשבורג בירושלים אנו, ואני אחד מצוות הישיבה", ענה האיש והוסיף לשאול: "האם שמעת לימוד שניים על הישיבה הזאת?"

הרב ונחוצקר לא היה צריך לאמץ את מוחו רבות, שכן הסיפור ששמע בתור ילד נחנק היטב בליבו. "ודאי", ענה לאיש, והחל לספר את כל אשר זכר מסיפור התאונה, הפצוע שהחלים, ופרסום לימוד שניים מקרא ואחד תרגום עם רש"י.

למשמע דבריו אורו פניו של האיש, והוא אמר במפתיע: "אם־כן, זכיתי שהדברים אכן התפרסמו כראוי. אני אותו בחור פצוע..."

(מפי הרב אליהו ונחוצקר)

הלוחם שכבש את מירון

לצבא. "לאחר כיבוש מירון, הציע אחד החיילים בחטיבה, ר' יוסי גלילי ז"ל, ליישב את המושב", מספר הרב טננבוים. "בל"ג בעומר תש"ט כבר ערכנו במקום סעודה גדולה לכבוד רשב"י."

מתיישבים במירון

הוא זוכר היטב את הימים ההם: "זה לא היה פשוט. היה צריך לנקות את כל השטח ממוקשים. בל"ג בעומר הייתה התלהבות גדולה וכל הלילה רקדנו ושמחנו. באותו לילה היה ברור כי תוקם התיישבות במירון. גלילי הציע לחיילים הדתיים שבפלוגה להירשם להתיישבות. כך הקמנו למעשה את היישוב מירון."

הסוכנות היהודית צירפה אל החיילים קבוצת עולים מרומניה, וזה היה הגרעין הראשוני של היישוב. מאז מתגורר הרב טננבוים במירון, נצר יחיד למקימי היישוב. חתנו, הרב מרדכי הלפרין, משמש יו"ר ועד היישוב, וכדו הרב יוסי הלפרין משמש שליח חב"ד במקום.

חצי מיליון חוגגים

הרב טננבוים מספר על ימי הבראשית: "הסוכנות הקימה כמה בתים קטנים תחת ציון רשב"י, ולידם נבנו לולי עופות קטנים, לפרנסת התושבים. עבדנו כל היום בייעור, שתלנו את כל היערות שאתם רואים כיום סביב הציון. בהמשך הכשרנו

ימי מלחמת השחרור, שנת תש"ח (1948). חיילי חטיבה שבע, שלחמו באזור הצפון, נערכו לכיבוש הכפר הערבי מירון. להפתעתם גילו כי הערבים ברחו עוד קודם בוא הצבא. כשננסו לציון רבי שמעון בריוחאי שמחו לראות כי הערבים לא פגעו בציון הקדוש, אולם בהמשך גילו כי קצה מצבת התנא האלוקי - שבור ופגום.

בשיחות עם השבויים נודע כי הערבים ניסו להרוס את המצבות של רשב"י ובנו רבי אלעזר. הערבי שהנחית את המכה הראשונה על הציון החל לזעוק מכאבים, חבריו נבהלו וההרס הופסק. החיילים היהודים ניסו לחפש אבן שתשלים את המצבה. כשמצאו אבן גילו כי זו החתיכה שנשברה מהמצבה והושלכה החוצה.

הילולא ראשונה

הרב יעקב טננבוים היה לוחם צעיר בחטיבה. הוא נולד בטורנה שבסלובקיה בשנת תרפ"ד (1923), נצר למשפחת רבנים מיוחסת. בבחרותו נשלח ללישיבה בפאקש שבהונגריה, וזכה ללמוד בחברותא עם האדמו"ר מערלוי. בשואה איבד את רוב בני משפחתו, והוא עצמו ניצל בניסים גדולים מהמחנות.

לאחר המלחמה עלה על אניית המעפילים 'אקסודוס'. הבריטים החזירו אותה לקפריסין ומשם לגרמניה. בתחילת חודש אייר תש"ח הצליח טננבוים להגיע לארץ-ישראל וגוייס מיד

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מדורות ל"ג בעומר

שאלה: מה מקור המנהג להדליק מדורות בליל ל"ג בעומר?

תשובה: מנהגים שונים הונהגו בקהילות ישראל לכבודו של התנא האלוקי רבי שמעון בריוחאי, שבהם שלובים קריאת מאמרי זוהר (ולמיד פנימיות התורה בכלל) עם שירת פיוטים בשבחו של התנא, הדלקת נרות ושמחה של מצווה, כפי שציווה רשב"י לשמוח ביום זה.

ההדלקה על ציון רשב"י במירון היא מנהג עתיק, שנהגו בו גדולי ישראל, עם שמחה ברוב עם. המנהג כבר מתועד עלידי רבי עובדיה מברטנורה, במכתבו משנת רמ"ט (1489). מהטעמים שנאמרו בו:

(א) כמנהג ישראל להדליק נר נשמה, על-פי הפסוק "נר ה' נשמת אדם".

(ב) ביום פטירתו גילה רשב"י לתלמידיו את סודות התורה, כמסופר ב'אידרא זוטא' שבזוהר. כל אותו

כך הקמנו את מירון. הרב יעקב טננבוים

את המקום שיהיה ראוי למגורים. למעשה, הכנו את התשתית המקצועית להקמת היישוב."

קשה כיום לדמיין את מירון בל"ג בעומר בלי מאות אלפי החוגגים, אבל בל"ג בעומר הראשון לאחר שחרור המקום השתתפו כמה מאות בניאדם בלבד. "לא חלמנו שזה יגיע לממדים הגדולים של היום", אומר הרב טננבוים בהתרגשות. "משנה לשנה הציבור גדל והלך בקצב מדהים". השנה המשטרה צופה שיבואו למירון כחצי מיליון בניאדם. "כן ירבו ושהחגיגה תגדל ותלך, עד ביאת משיח צדקנו", מאחל הרב טננבוים, זקן מושב מירון.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

